

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

21 май 1987 година*

По дело 249/85

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от Landgericht (Германия), Франкфурт на Майн, в производството, висящо пред този съд между

Albako Margarinefabrik Maria von der Linde GmbH & Co. KG - дружество, регистрирана по немското право, със седалище Западен Берлин,

ищец по главното производство,

и

Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung орган на публичното право, 40 Adickesallee, Frankfurt am Main,

ответник

относно тълкуване на член 189, параграф 4 от Договора за ЕИО

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н Y. Galmot, г-н С. Kakouris и г-н F. Schockweiler (председатели на състав), г-н Т. Koopmans, г-н U. Everling, г-н R. Joliet, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodriguez Iglesias, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

секретар: г-н К. Riechenberg, изпълняващ длъжността администратор,

след като разгледа становищата, представени от името на:

-за ищеца по главното дело, от г-н J. Guendisch и г-н J. Kicker, адвокатска колегия Хамбург,

-за Комисията на Европейските общности, от г-н Р. Karpenstein, член на нейната Правна служба, в качеството на представител;

като взе предвид протокола от съдебното заседание, вследствие от устната фаза от 4 юни 1986 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено на съдебното заседание на 5 декември 1986 г.,

постановява настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1. С Определение от 7 август 1985 г., получено в Съда на 12 август 1985, Landgericht Landgericht (Регионалният съд), Франкфурт на Майн, е отнесъл до Съда преюдициален въпрос по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на член 189, параграф 4 от Договора за ЕИО и, в частност, относно действието на решение като това, адресирано от Комисията до Федерална република Германия на 25 февруари 1985 г., относно мерките за насърчаване на продажбите на масло на пазара на Западен Берлин.

2. Този въпрос е бил повдигнат в хода на спора между Albako, производител на маргарин със седалище в Западен Берлин, и Bundesanstalt Für Landwirtschaftliche Marktordnung (наричана по-нататък „BALM“), компетентната земеделска интервенционна агенция за млякото и млечните продукти. На основание член 1 от Gesetz Gegen Den Unlauteren Wettbewerb (Закона за нелоялната конкуренция) от 7 юни 1909 г. (изменен на 21 юли 1965 г., BGBl I, стр. 625) и член 1 от Zugabeverordnung (Наредба за предлагане на премии) от 9 март 1932 г. (изменено на 15 ноември 1955 г., BGBl I, стр. 719), Albako е завела дело срещу BALM да бъде забранено на ответника занаяпред да пласира безвъзмездно масло, като използва методи, посочени в Решението на Комисията от 25 февруари 1985 г.

3. Член 1 от германския закон за нелоялната конкуренция предвижда, че срещу всяко лице, което за целите на конкуренцията действа при търговски сделки по начин, който противоречи на лоялната търговия, може да бъде заведен иск за съдебна забрана и щети.

4. Член 1, параграф 1 от Zugabeverordnung забранява при търговските сделки предлагане, обявяване или даване едновременно със стоките или услугите на добавка, състояща се от стоки и услуги. Член 1, параграф 2 от Zugabeverordnung предвижда, че забраната не се прилага, в частност, когато добавката, която придружава стоките, се състои от определено количество или количество, което се изчислява по определен начин, на идентични стоки. В случай на добавка, разрешена по член 1, параграф 2, член 1, параграф 3 от Zugabeverordnung предвижда, че предложението или обявата не може да описва тази облага като безплатна (безплатна добавка, подарък и т.н.) или по начин, който да създаде впечатление, че е безплатна.

5. С цел да проучи начина, по който потребителите реагират на спада на цената на маслото, Комисията е предвидила в упоменатото по-горе решение за организиране на пазара на Западен Берлин през периода 15 април - 30 юни 1985 г. на акция за насърчаване на продажбите на масло, чиито маргиналната стойност и ефективност е следвало да бъдат оценени от независим изследователски институт. Деветстотин тона масло от публичните запаси е следвало да бъдат пакетирани в пакети от 250 грама, всеки от който да бъде обозначен с думите „Безплатно масло от ЕИО“. Тези пакети след това е следвало да бъдат търгувани в опаковка, която съдържа освен това един пакет масло от свободния пазар със същото тегло, като цената на продаваните по този начин опаковки през периода на предлагането им е трябвало да не надвишава цената, платима за 250 грама масло от свободния пазар. За тази цел BALM е следвало да предостави безплатно 900 тона от публичните запаси на определени търговски предприятия по неин избор, които е следвало да се обвържат с договор да опаковат маслото, обхванато от акцията и да го продават чрез мрежите за търговия на дребно.

6. Albako е подала молба пред Landgericht, Франкфурт на Майн, с което е поискала издаване на съдебна забрана ответникът да извърши операцията на основание на това, че тя противоречи на националното законодателство за нелоялната конкуренция и продажбите с добавки. На 11 март 1985 г. Landgericht е отхвърлил иска на Albako на основание на това, че BALM не е целяла намеса в конкуренцията. На 28 март 1985 г. Oberlandesgericht (Върховният регионален съд), Франкфурт на Майн, е потвърдил решението за отхвърляне на иска. Той е постановил, че оспорваната мярка е противоречала в няколко точки от разпоредбите на националното законодателство за нелоялната конкуренция, но е преценил, че прилагането на това законодателство следва да бъде преустановено, поради предимство на правото на Общността.

7. На 11 юни 1985 г., след приключване на операцията Albako е завел иск пред Landgericht, Франкфурт на Майн. Националният съд е преценил, че като е използвала методи, регулирани от частното право, за да изпълни своята задача, BALM е попаднала в обхвата на приложимите разпоредби на частното право. В това отношение, Landgericht е застъпил становището, че безплатното пласиране на 900 тона масло на склад от страна на BALM в Западен Берлин е противоречала на лоялната търговия и че вследствие от операцията е бил пренаситен пазара и е провокирало преувеличено търсене на маслото. Той също така е стигнал до извода, че маслото на склад, предлагано заедно с маслото от свободния пазар, е представлявало добавка по смисъла на член 1 от Zugabeverordnung, че тази добавка не попада в изключението, предвидено в член 1, параграф 2, буква в) от Zugabeverordnung, по отношение на предлагането на идентични стоки, тъй като маслото от свободния пазар и маслото на склад не са идентични стоки, както и че във всеки случай описанието на маслото на склад като безплатно е противоречало на член 1, параграф 3 от Zugabeverordnung.

8. Според Landgericht, искът на Albako за съдебна забрана срещу BALM е можел да бъде отхвърлен единствено на основание, че мерките, предприети от BALM са се основавали на решението на Комисията. В това отношение, Landgericht е преценил, че решението на Комисията не може да има предимство над националното законодателство за нелоялната конкуренция и продажбите с добавки, освен ако то няма пряко действие. При тези обстоятелства, той се е обърнал към Съда за преюдициално решение на въпроса, дали член 189, параграф 4 от Договора за ЕИО следва да се тълкува като означаващ, че решение като това, адресирано от Комисията на 25 февруари 1985 г. до Федерална република Германия относно мерките за насърчаване на продажбите на масло в Западен Берлин, забранява на съд или трибунал на тази държава да ограничава действията от страна на компетентната земеделска интервенционна агенция – която сама по себе си не е пряк адресат на решението – които противоречат на националното законодателство за нелоялна търговия и продажби с добавки, но които тази агенция е предприела в изпълнение на решението.

9. Прави се позоваване на протокола от съдебното заседание за писмените становища, подадени до Съда от Albako и от Комисията.

10. Следва да бъде посочено, че проблемът, пред който е изправен националният съд, се проявява в различна форма от тази, в която той е бил по дело Grad (9/70), дело Lesage (20/70), дело Haselhorst (23/70), в които Съдът е признал с Решенията си от 6 и 21 октомври 1970 г., Recueil, стр. 825, стр. 861 и 881, че при определени обстоятелства решение, адресирано до всички държави-членки може да произведе пряко действие в смисъл, че лице може да се позовава на него при спор с публичен орган.

11. Въпросното решение в онези дела е довело до изменение на правни разпоредби или правила и към него е направено препращане с цел да се предотврати прилагането на някои разпоредби на националното законодателство, за което се е твърдяло, че не е приведено в съответствие с решението. Безспорно е, че Решението на Комисията от 25 февруари 1985 г. не е довело до приемането на каквото и да е общо правило, което да противоречи на националното законодателство за нелоялната конкуренция и продажбите с добавки. В допълнение към това, Федерална република Германия е извършила чрез своята интервенционна агенция предписаната операция, като по такъв начин е изпълнила решението, адресирано до нея. Следователно в случая не става въпрос за позволяване на лице да се защитава срещу негативните последици от неизпълнение от страна на държава-членка на задълженията си по правото на Общността, какъвто би могъл да бъде случаят в упоменатите по-горе решения.

12. На следващо място следва да бъде посочено, че действията на BALM, за които националният съд е установил, че представляват нелоялна конкурентна мярка по силата на съответните национални разпоредби, са били наложени на Федерална република Германия, която действа чрез своята интервенционна агенция, с Решението на Комисията от 25 февруари 1985 г. Това решение не ѝ е оставило никаква свобода за действие. С решението е разпоредено маслото да бъде търгувано в опаковки, които съдържат 250 грама масло от свободния пазар и 250 грама масло на склад, в него е уточнено, че пакетите масло на склад, които се съдържат в тези опаковки е следвало да бъде отбелязани с думите „безплатно масло от ЕИО”, с него е определена продажната цена на тези два пакета, продавани на цената на един, с него е определено общото количество масло, обхванато от акцията, с него е определена продължителността ѝ и е посочен пазара, на който е следвало да се проведе операцията. Да се забрани изпълнението на операции от този вид като нелоялни конкурентни мерки, когато те са били предписани от Комисията, би се равнявало на недопускане на изпълнението на решение на Комисията.

13. По същество, въпросът на националният съд е, дали националният съд е длъжен по силата на правото на Общността и, в частност, на член 189, параграф 4 от Договора за ЕИО, да се въздържа от прилагане на националното законодателство, което осигурява защита срещу нелоялна конкуренция или регулиращо продажбите с добавки, когато прилагането на това законодателство би довело до невъзможност държавата да изпълни чрез своята земеделска интервенционна агенция решение на Комисията, като това от 25 февруари 1985 г.

14. В това отношение следва да бъде посочено на първо място, че ако предписана от институцията на Общността акция като тази, която е следвало да бъде осъществена в Западен Берлин през май 1985 г., е следвало да бъде регулирана от правилата на националното законодателство, това би подчинило действителността на самата мярка на Общността на спазване на националното законодателство. Такъв резултат би противоречал на трайната практика на Съда, според която действителността на мерки на Общността може да се преценява единствено като се има предвид правото на Общността. Както Съдът е постановил в Решението си от 17 декември 1970 г. (по дело 11/70, *Internationale Handelsgesellschaft*, Recueil, стр. 1125), „законодателството, което произтича от Договора, независим източник на правото, не може поради самата си същност да бъде обезсилено от правила на националното законодателство, каквито и да са тези правила, без преди това да се постави под въпрос правната същност на самата Общност”.

15. По отношение, в частност, на действителността на въпросната мярка в тези производства, Съдът е постановил в решението си с днешна дата по съединените дела 133 до 136/85, (Rau и други срещу VALM), че въпросната мярка е била обхваната от упълномощаване на Комисията от Съвета в член 4 от Регламент (ЕИО) 1079/77 на Съвета от 17 май 1977 г. относно таксата за колективна отговорност и относно мерките за разширяване на пазара на мляко и млечни продукти (ОВ L 131, стр. 6) и че самият член 4 отговаря на изискванията на принципа за законност.

16. В това отношение също така следва да бъде посочено, че действителността на мерките, приети от институции на Общността, може да бъде повлияна от тяхната несъвместимост с принципите, предвидени в правото на Общността в областта на конкуренцията. Институциите на Общността трябва да вземат предвид, в частност, изискването за лоялна конкуренция. Независимо от това, по силата на общата организация на земеделските пазари, те трябва да съчетаят това изискване с целите, предвидени в член 39 от Договора за ЕИО. В този случай компетентните институции на Общността не биха превишили свободата, с която те следва да разполагат с оглед да съчетаят това изискване с въпросните цели.

17. Второ, следва да бъде подчертано, че съгласно член 189, параграф от Договора за ЕИО, решенията са задължителни в своята цялост за адресатите. В случая с решения, адресирани до държавите-членки, те са задължителни за всички органи на държавата, до която те са адресирани, включително и съдилищата на тази държава. Следователно по силата на принципа за предимство на правото на Общността, който е бил изложен от Съда в Решението си от 15 юли 1964 г. (по дело 6/64, Costa срещу Enel, Recueil, стр. 1150) и обяснен в Решението от 9 март 1978 г. (по дело 106/77 г., Simmenthal, Recueil, стр. 629) националните съдилища трябва да се въздържат да прилагат всяка национална разпоредба и, в частност, както е в настоящия случай, тези относно нелоялната конкуренция или продажбите с добавки, прилагането на които може да застраши изпълнението на решение на Общността.

18. Като се има предвид упоменатите по-горе съображения, отговорът на поставения въпрос следва да бъде, че член 189, параграф 4 следва да бъде тълкуван като означаващ, че решение като това, адресирано от Комисията на 25 февруари 1985 г. до Федерална република Германия относно мерките за насърчаване на продажбите на масло на пазара на Западен Берлин, забранява съдът на тази държава да ограничава действия от страна на компетентната земеделска интервенционна агенция, които противоречат на националното законодателство за нелоялната конкуренция и продажбите с добавка, но които тази агенция е предприела в изпълнение на решението.

По съдебните разноски

19. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, която представи становище пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, повдигнат пред него от страна на Landgericht, Франкфурт на Майн, с Определение от 7 август 1985 г., реши:

Член 189, параграф 4 следва да бъде тълкуван като означаващ, че решение като това, адресирано от Комисията на 25 февруари 1985 г. до Федерална република Германия относно мерките за насърчаване на продажбите на масло на пазара на Западен Берлин, забранява съдът на тази държава да ограничава действия от страна на компетентната земеделска интервенционна агенция, които противоречат на националното законодателство за нелоялната конкуренция и продажбите с добавка, но които тази агенция е предприела в изпълнение на решението.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 май 1987 година.

Подписи